

"בואו נתפוש אותו יחד"

יותם יעקבסון

קשה שלא להבחין בכרזה הזועקת "בואו נתפוש אותו יחד". יאללה, בואו!...

הכרזה, המוקפת מסגרת צהובה עבה שנועדה כולה לאזהרה, מכילה בתוכה את דיוקנו של בני סלע, האנס, שנמלט מידי המשטרה. לראשונה התוודעתי אל הכרזה תוך כדי נהיגה בדרך נמיר בתל אביב. היה קשה שלא לשם לב אליה. היא התנוססה על גבי כל עמוד חשמל שני. אלו הייתי מצליח להחמיצה שם, הייתי יכול לשוב ולהיתקל בה בכל קרן רחוב אפולונית, שכן אותן כרזות מפארות כמו דגלים עמודי חשמל, תרנים ולוחות מודעות ברחבי חוצות כל ערינו. נדמה שאותו בני סלע אין לו מפלט, בכל מקום אליו יגיע ייתפסו אותו. גם אם לא ייתפס (מילים שנדמה כי כלל אסור להגיד) נדמה שלעד ייוותר נמלט. אך מה נמלט יחד איתו ומה באמת בורח כאן, ממקום למקום מבלי למצוא לו מנוח?

לקח מעט זמן עד שירדתי לעומק דעתי והבנתי מה כל כך צורם לי בכרזות הללו, הפשוטות לכאורה. ראשית, בשמי ובשם כל מי שמעוניין להצטרף, אני מודה למשטרת ישראל על הזמנתה אותי לעבוד איתה בצוות. סוף סוף אמון! האם פירושו של דבר שיש כאן עליית מדרגה בכל הנוגע למידת האמון שירכשו לי מעתה לובשי המדים של שורותיה? האם מעתה אוכל לזקוף קומה ולא לעמוד כמו כלב רופס המביע כניעה מולם כל אימת שיעצרו אותי לבדיקה?

אך לא די בכך – נדמה כי עוד הרבה יותר מתנוסס על השלט הזה. הכרזה, הנפוצה כל כך, מציגה לראווה, כמו מראה, מידה לא מבוטלת של תחלואותינו הקיומיות כחברה.

לצד ניסיון של המשטרה להפוך את מחדלה לתקלה שלפחות בתיקונה יש לכל חלק, ישנה כאן מגמה ברורה ללכד את העם וליצור אמפטיה בעזרת נושא נאלח. וזאת על ידי הצפת רגשות שמן הראוי כי חברה תנסה להשתלט עליהן, למען איכותה ומוסריותה שלה.

אם ננתח כרזות אלו לעמוק נמצא שכל אישה המתבוננת בכרזה חשה בפחד מסוים שמתעורר בה, ממש כמו האימה מפני אב"כ המסומן גם הוא בדרך כלל בצהוב. פחד זה בוודאי מתגבר עוד בשל נוכחותו הנצחית (כמעט כמו של אלוהים שנוכחותו אמורה להיות קבועה) של דיוקן האנס בכל רחוב ופינה. יהיה מי שיאמר בוודאי כי עדיף כמובן לחשוש ולהיות מוכנים מאשר להיות מופתעים ולהיפגע (על כך אין לי כמובן אלא להסכים, ולהצטער יחד איתכם שממשלתנו לא חושבת כמונו בהקשר ללבנון ולשטחים).

והנה, בצורה גאונית פונה השלט לא רק אל הנשים המבועותות, אלא גם אל מגניח הנצחיים – הגברים. בהם נועד השלט לנסוך בטחון, לאפשר להם לזקוף חזה ולהלך כמגני אומה ואישה. הכרזה מעוררת בהם אחוות אחים המוכרת עוד מימי הקפה של המסייעת וגורמת להם לעמוד רגע בדום מתוח ולשאוג "היה נכון תמיד!" (קריאה שחלה מן הסתם עליהם עצמם, אך גם על האנס, שכן ביום שבו יפסיק לאיים כבר לא תהיה לעשייתם כל משמעות וגאוות היחידה תתמסמס לה כמו מסטיק שנדבק לסוליה של נעל צבא). הנה, זה הרגע שבו יש לגיטימציה משלהבת לפעול על פי הצורך הקמאי; לרדוף.

ללכוד את הקורבן ולחסלו.

דרבון נוסף היה כמובן יכול להיות חלוקת פרסים, אך כשמדובר על "לתפוס אותו יחד", אין לכך כמובן מקום – כל אחד הרי עושה את שלו.

ובכן, זה כנראה הרגע להודות לבני סלע. הוא עזר לנו למצוא סוף סוף נושא שמלכד את כולנו. מסתבר שרגשות פחד שעולה ומציף ובמקביל גם ייצר רדיפה עז הם אלו שמלבים אותנו ו"עושים לנו את זה". דומה שלניחוח הצהוב שיש לכל העסק אף אחד לא נותן את הדעת.

ובאשר אלי – מרגע שהבנתי מה צורם לי בשלט, החלטתי לוותר על אחוות הרעים. כן, איני מתעלם מנוכחותן של סכנות נערך לקראתן ומזהיר מפניהן, אך משתדל שלא לתת להן להשתלט על חיי ולהיות גורם המכתיב לי את הלך מחשבת. לא, הגם שאני מקווה שאני אכן איש חוק וסדר כפי שאני מתיימר להיות והגם שאני סבור כי חברה צריכה להוקיע מתוכה (ככפוף על פי חוקיה) את הפוגעים בזולת ובאמות המידה המוסריות, אין בי כל רצון לשחר לטרף ולצאת לצוד. יש בי די תכונות רעות להכחיד בתוך עצמי, אין לי צורך באובייקטים חיצוניים נמלטים. לכן, אתם מוזמנים להצטרף אלי לטייל בשולי הדרכים הראשיות, אלו שנמצאות מעבר לשלטים הצהובים הגדולים ולתלות שלטים אחרים:

"בואו נחיה וניתן לחיות"

"בואו ניתן לה להשתלב בתנועה"

"בואו ניתן לו לחצות את הכביש"

"בואו נאט קצת כדי לא להשפריץ על הולכי הרגל ביום גשום"

"בואו נעזור לזקנה עם הסלים"

"בואו נפנה לו את המקום"

כשייתלו סיסמאות אלו, אני אהיה הראשון להיות שותף ולדבר אז בלשון רבים.

"בואו לא נחיה לפי הפחד"

"בואו נתפוס יחד את האלימות שבתוכנו ולא ניתן לה להתעצם"

יאללה, בואו....

יותם